

Вървя край смълчаните
хижи,
в море непрогледна мъгла,
и вечната бедност и грижа
ме гледат през мътни
стъкла.

В стъклата с десница не-
зрима,
под ледния дъх на нощта,
чертала е белата зима
неземни сребристи цветя.

Но ето къщурка позната;
в прозореца детска глава;
и грубо гърмят в тишината
пияни хрипливи слова.

Завърнал се в къщи —
безхлебен,
пиян пак — бащата ругай:
и своя живот непотребен,
и своята мъка без край.

Завесата мръсна, продрана,
и едър мъглив силует
размахва ръцете в закана,
от помисли странни обзет.

Децата пишат и се молят,
а вълнка, привела глава,
сред своята скръб и не-
воля
жена проричава едва.

